

Camille G

Deňíček

Camille G

Speši

A TEĎ SE TEPRVE
VŠICHNI PO*ERETE
OD SMÍCHU

 PRESS

Deníček Camille G: Spešl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Camille G

Deníček Camille G: Spešl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Deníček Camille G: Speš!

A teď se teprve všichni po*erete od smíchu

Camille G

Ilustrovala Iveta Matušková

 P R E S S

Text © Camille G, 2023

Illustrations © Iveta Matušková, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4611-8

ISBN e-knihy 978-80-264-4621-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4622-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4620-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Uvěřitelný věci
Si člověk může vymyslet,
Ale ty neuvěřitelný
Se musí stát.*

* Tohle životní moudro vypadlo z mé kámošky Niny S. z naší ulice při jedné z mých ranních zastávek u ní na cigárko a čajík, když venčím našeho Ače.

Obsah

Předmluva aneb proč teď únorovej spešl deníček?	7
Jak jsem si ucpala pajšl „šulónama“	11
O porušování zákazů a jak jsem si stópla bosky na čmeláka	16
Nestrkat prsty, sponky a drátky do zásuvek	19
Vyhybat se oblókem naší starý pumpě se skruží	21
Nedávat králíkům mokró trávu a nepouštět je na svobodu	23
Nesahat, nehladit, nezachraňovat toulavý psy a zejména je nekrást	25
Nechodit ke včelýmu úlu a pozdějc ještě přibylo, neklepat na něj	27
Nehrát si a nešoulat si korálky v blízkosti otvorů v nose	31
Nesnažit se naučit lítat, a pokud, tak jen ze země s rozběhem, a ne z výšek	35
Nekrást koně	37
Nejezdit na praseti a ovcích	39
Nechodit plavat k řece a dělat, že umím plavat, dokud nebudu umět plavat	41
Nevytahovat šneky z ulit, aby „běhali“ rychleji	41
Nehrát si se sirkama a nepodpalovat kamarády	45
Nehrabat a nehulit z dýmky	48
Neošetřovat a neléčit naše domácí zvířata a ani lesní zvěř	48

Jak jsme z Rasputina udělali tažnó lesáckó hajtru a vzal nám kramle	57
Jak mně vteřináč slepil frndu	63
O ulovení téměř nesmrtelný divoký svině	69
Jak náš staford Ač lovil „anakundu“	73
Jak jsem si zatáhla ručku v kile	79
Jak jsem udělala ze solárka „hambinec“	85
Jak jsem byla málem „zprzněna“ velkým ptákem	91
Jak jsem ztratila diamantovej kódř (prsten)	97
O zapomenutým hovně	107
Jak jsem si fest pobafala z asfaltový dýmky	113
O naporcování mýho podvozku legiškama — krutéma zářezákama	119
Jak jsem Zbyněčkovi na jeho kulatiny „dala“	125
Jak jsem přišla na to, že jsem fakt závislá na čokoládě a že Lindt některý čokyšky vovejává	131
O řádění „poltergeista“ v kuchyni	137
Jak jsem si dala loka chcánek (jakože vopravdickejch)	143
Jak jsem si při nočních radovánkách nebyla jistá, kdo mě to vlastně pigluje	149
Jak jsem dostala v lese haluzó přes frndu	155
Jak mě okolnosti donutily pochcat Zbyněčkovi hrudník	161
Jak jsem si odčervovala pajšl	167
Jak jsem vypadla z okna	173
Jak mě těžce zradil spodek od plavek a odhalila jsem všem mó „micku“	179
Jak jsem nasrala včelu při sběru pampelek na med	187

Předmluva aneb proč teď únorovej spešl deníček?

T

ak mohla bych odpovědět jen jedná větó: „Že doba stojí tak za velký hovno a všeci só s nervama v prdeli, takže chcu Spešl smíchobichló trochu vyrovnat momentální nerovnováhu dobra a zla na tý naší „společný lodi“ jménem SVĚT.“

Ale taky to můžu vysvětlit obšírněji.

Nemám ráda, když se z čehokoli, co dělám nebo tvořím, stane trochu „pásová výroba“, a pro mě tím pádem i nuda. A toto se týká i mého psaní. Netušila jsem, že je to možný, dokud mně v září po autogramiádě Dvoječky neschválilo vydavatelství vydání další smíchoknihy na další rok v září. Byla jsem samozřejmě ráda, ale zároveň se dostavil divnopocit, kterej jsem teda nečekala, že potřebuju změnu. Určitě i vy jste vlastně tak trochu automaticky čekali, že po Dvoječce bude následovat Troječka, a to zase v září.

Vysvětlím: Mnozí o mně víte z fejsbůkového deníčku, že než jsem začla psát, věnovala jsem se originálnímu zdobení křišťálových lustrů a věnců. Měla jsem zásadu, a tu jsem nikdy neporušila, že nevytvořím nikdy dva stejný kusy. Tím pádem jsem i hodně zakázek odmítla. Důvodem bylo, že by mě už druhej stejnej lustr moc nebavilo dělat.

A tak to mám i se psaním, prostě potřebuju aspoň trochu změnu, aby mě to nakoplo a mohla jsem dostatečně využít mó kreativitu, a udržela se v jakémsi napětí z toho, jak to nakonec dopadne a jak se bude můj nápad líbit a prodávat. Něco se prostě ve mně šprajclo a můj „druhý psací já“ mně našeptávalo, že procentokrát se musím hecnout k dobrému psacímu výkonu něčím spešl. A protože doba momentálně stojí totálně za hovno, a navíc leden, únor a březen patří k nejblbějším a nejdepresivnějším měsícům v roce, kdy se nemáme moc na co těšit a jaro a sluníčko je ještě v nedohlednu, tak jsem cítila potřebu vám výjimečně to „sluníčko“ a pozitivní náladu, a případně i těšení se na další bláznivej mejdan se mnou — autogramošku —, aspoň trochu přinýst touto Spešl smíchoknihó se „sluníčkovým obalem“, a hlavně spešl smíchovým obsahem.

Napráskala jsem na sebe i hodně trapas příhody, o kterých jsem si nikdy nemyslela, že je někdy zveřejním, že zůstanó k pobavení jen v naší rodině. U některých jsem se ještě teď při psaní červenala hanbó. Navíc jsem vám naservírovala můj oblíbený příhody z dětství, a to zase trochu jinak, než jste zvyklí, formó kratších příběhů v jednom příběhu, kdy jsem lumpačila a zlobila rodiče tak, že šlo o život nejen mně, ale vlastně i jim, neboť jim málem ze mě jeblo. A naopak u některých příhod se mně blbě „brzdila ruka při psaní“, takže délčó vydají i za tři příběhy.

Už jsem se myslím v první smíchoknize našim v předmluvě omlouvala, ale potom, co jsem se znova při psaní příhod vrátila do mého dětství, tak se hlavně mamině musím znova omluvit za předčasný šediny a pocuchaný nervy a taky

musím znova poděkovat všem svým strážným andělům. Věřím, že se mnó měli (a mají) pořad taková hoknu, že už musej mít kvůli mně slušně „nalítáno“, a někteří už só určo i po výměně křídel. Takže anděláci ochraňováci velké díkec a bděte dál, protože jak řekla máti: „Ty už z toho dělání píčovín asi nikdy nevyrosteš.“

A ještě abych nezapomněla, protože se to často řeší v komentářích na fejsbúkovým Deníčku, jak je to s mó mluvó a tedy psaním. Prostě píšu, jak mluvím, a i když jsem Brňačka, tak roky jsme měli letní dům na Hané, mám spoustu kamarádek, co mluví slovensky a taky kamarádky z Prahy a odjinud, plus u nás doma jsem odmala slyšela jednak brněnské hantec, a jednak maďarsko-francouzsko-slovenštinu. A protože můj mozek jakókoli řeč a mluvu nasává jak houba a ihned bere za svó, tak pak z toho leze jakási má vlastní řeč, která je obohacená i o slova mnou vymyšlená. Jsem schopná klíďo v jedný větě říct třikrát stejný slovo a pokaždý jinak. Tak tolik pro vysvětlení, proč můžete v jednom příběhu najít jedno slovo pokaždý jinak napsaný. V prvním Deníčku jsem se ještě snažila text upravovat do nějaký přijatelnější a možná i srozumitelnější řeči, ale to jsem úplně nebyla já, a když se mám při psaní uvolnit, tak si prostě nemůžu hlídat hubu.

Tak vám, a vlastně i sobecky sobě, přeju, ať se při čtení fest zasmějete, proklepete břišáky, spotřebujete krabicu kapesníků na utírání smíchoslz a jiných tekutin, a hlavně si moc přeju, aby vám smíchokniha pomohla se přehópnót s dobrou a pozitivní náladičkou do jara.

P.S. A v kliděnkú, všichni všechno zvládneme, svět se bude pořad točit a sluníčko vycházet a hřát a já můžu slíbit a prozradit, že i v září, už teda jako vždy, dostanete ode mě další „porci“ legrandy.

Vaše asi už nafurt bláznivá Camille G

Jak jsem si ucpala pajší „šulónama“

Poté co jsem v deseti letech doslova nahltala všechno dětský čtivo, vrhla jsem se na domácí knihovnu, tedy knihy poněkud nevhodný. A tak se nejen Honzíkova cesta, ale i knihy jako Král krysa, Vítězný oblouk, Pes baskervillský, Komu zvoní hrana či případně například i několik dílů Casanovy postaralo o to, že jsem z nich načerpala slušné slovní zásobu a narušila si mou do té doby normálně se vyvíjející dětskou psychiku. Navíc ta poslední jmenovaná kniha se postarala i o to, že jsem dokázala pojmenovat všechny sexuální praktiky a že jsem získala asi i prvenství nejmladšího masturbujícího dítěte v Česku, kterému se i zalíbilo oslovování jedné osoby pomocí třetí osoby množného čísla čili onikání. Naši ze mě byli zoufalí, neboť se jejich roztomilá, pihatá, culíkatá holčička s mašlema ve vlasech vyjadřovala jako válečnej veterán, vysloužilá kurva a nadrženej pošaha-nej básník a úchyl v jednom.

Tohle byl zřejmě u máti spouštěč prvních šedin, neboť jsem prodavačky oslovovala boubelatý paninky, poučovala jsem je o nutnosti starat se pečlivě u svůj chrup, aby jim netáhlo z huby jak z žumpy, učitelka, pokud se

zdráhala dát mi jednušku, byla proraďná gestapácká svině, spolužáci byli všeci do jednoho levobočci a lidskej odpad, a když jsem byla povolána s máti do ředitelny, tak jsem po půlhodinovém proslovu ředitelce o nevhodnosti se takto vyjadřovat na závěr zkonstatovala: „Protivnej pane, kdyby častěji onanovali a vyklepávali svůj starej pytel pravidelně, tak nebudou takovej starej mrzout, víme?!“

Po tomto se máti pro sicher věnovala po večerech studiu sociálních věd a práv, aby byla připravená, až k nám jedná nalítne sociálka, zabránit tomu, až mě jí budou chtít odebrat. Né že by se nepokusila za pomoci vařečky mou paměť s bohatou slovní zásobou „restartovat“ a udělat ze mě opět raději nemluvně, ale poněvadž jsem ani u fyzických trestů nezavřela hubu, tak to vzdala a utěšovala se, že dle vyjádření dětskýho psychologa mě to přejde samo. (Asi vám musí být jasný, že teda silně přestřelil.)

Bohužel jsem oproti sourozencům měla hroznó nevýhodu, že jsem už od „výroby“ měla slabé žalódek a nesnášela jsem těžký a mastný jídla. Děsně jsem z nich blila a co nevylítalo vrchem, vylítalo pozdějc spodem.

A proto když se u nás podávala pro mě přímo božská mana, šulánky s mákem, byla mně odepírána a musela jsem žrát chleba s máslem. Domáci sádlisko mně bylo odepíráno též, neboť jsem se z něho fest dosrávala. Jelikož jsme byli početná nenažraná rodina, máti vždy musela šulánků ušoulat hroznó hromadu, a proto se s tím příliš nesrala a šoulela je ve velikosti nadprůměrně vyvinutýho černocho, a tak zákonitě muselo dojít k tomu, že jsem si je přejmenovala na „šulóny“. Tak napadla mě i varianta líbivější, a to „šulini“, ale ta mně byla úderem otevřenó dlaní přes rypák čili facanem jak z děla v paměti přemístěna do oddělení: „Zakázany sprostý slova“.

Zákaz žraní šulónů jsem považovala za hroznó nespravedlnost a žadonila jsem, že když se máti smiluje, tak slibuju, že už nezebleju celó postel, ale

pokusím se obsah žaludku vyhodit do kýbla a se stolicí dojít až na náš výserník (též načerpaný název hajzlíku z knihy). Mimochodem pojmenování hovna spisovně stolicí mě dlouho fascinovalo a často jsem bedlivě zkómala jeho tvar po vykadění v očekávání, kdy už konečně vyseru ten malej kus nábytku.

Jedno se mně podařilo naběhnout do kuchyně, když tam nikdo nebyl, jen ten obrovskoj kouřící lavór plnej omaštěných šulónů zasypaných makem. Bylo mně jasné, že nemám moc času, a tak abych se nemusela zdržovat kósáním a pěkně mně ty šulóny klózaly do pajšlu, lubrikovala jsem si hubu lžičkama sádliska a za neskutečně krátko dobu jsem jich do sebe naládovala obrovský množství. Poté jsem si vypláchla hubu vodó, aby mě zuby plný maku neprozradily a později jsem ještě snědla dva krajíce chleba s máslem, aby to nebylo nápadné, že nemám hlad.

Celá domácnost už spala, když mě probudila děsná bolest břicha. Jelikož jsem zrovna četla Hanzelku se Zikmundem a jejich cestu po Africe, pohotově jsem si diagnostikovala břišní tyfus, tudíž smrtelnó nemoc, a jelikož mi moje obrovský nafóklý panděro připomínalo bříška černoušku v knize, tak jsem nevyklučovala ani podvýživu, případně těhotenství. Dobelhalo jsem se do ložnice, zatřásla jsem s máti a šeptám (ve vážných situacích jsem vždy používala vykání v kombinaci s onikáním, aby to mělo patřičnou váhu): „Paní matinko, přišla má poslední hodinka, je zapotřebí poslat pro kněze, ranhojiče a porodní bábu. Je to asi ten břichovej tyfáček, ale raděj ohřejí vodu a nachystaj ručníky, nevyklučuju ani porod. A podívají se mi do huby, jestli nemám smrt na jazéku.“

Máti se zadívala na mý obrovský zdutý břicho a ptá se: „Tys sežrala ty šulánky, že jo? Mně přišlo, že jich je tam nějak míň.“

Já: „Příznávám se a jsem za to připravena zemřít.“

A protože naši vyhodnotili můj stav za průserovej, zavolala se sanitka.

Když přijel doktor, byla jsem našponovaná do polohy našeho králíka Pepy, kterej se zdul po mokré trávě a našla jsem ho již v posmrtný ztuhlosti. Doktor uviděl desetiletý dítě s břichem ženy před porodem a říká: „To se bude muset odvézt do nemocnice a vypumpujeme jí žaludek.“

Já: „Nikam nejedu, natáhnu brka doma, stejně už je pozdě, začínám tuhnout jak Pepa. A navíc pumpu máme dole na zahradě po dědovi, tak si tam laskavě pro ňu skočej a konejte. Ale jsem silně na pochybách, že ju do mě dostanete, neboť jsem plná šulinů.“ (Nabyla jsem dojmu, že před smrtí to zakázaný slovo už můžu říct.)

Doktůrkovi šly brejličky šejdrem, jak se mu údivem vtevřela doširoka huba, a to mě velice zaujalo, a tak jsem dodala: „Poslouchaj, mají teda tak velkó tlamu, že by se jim tam vlezly rovnó tři!“

Fotr zbledl a asi při představě, že by se měl ještě rozmnožovat a narodil by se ještě jeden takové vélupek, se odešel do kópelny dobrovolně vykastrovat a máti, až se párkrát zhluboka nadechla, aby ju přešly mrákoty, v rozpacích říká: „Víte, ona je strašně sečtělá a teď si navíc libuje v onikání, no.“

Doktor: „Jste si jistá, že si libuje jen v tom?“ A začal mně znova zkómat břicho, jestli snad fakt nebudu spíš rodit.

Já: „Těhotenství můžou vyloučit, zatím jen masturbuju.“

Již bělovlasá máti s nastupujícím infarktem rychle vykoktávala, že se nejedná o šuliny jako takový, ale že jsem si tak pojmenovala šulánky s makem a sežrala jsem jich asi menší lavór. Doktor teda pokýval hlavó, jakože pochopil a říká: „Tak poslyš, holčičko, tohle není legrace, teď ti píchneme injekci a pojedeme.“

Jak jsem uslyšela slovo injekce, vyskočila jsem z postele a říkám: „To teda těžko, nikdo mě píchat nebude, jdu zhebnout do lesa, ať mě raděj potahá divoká zv...“

Zvěř už jsem nedopověděla, neboť jsem začala ukrutně blejt. Prvně letěly ven ty lehčí krajíce s máslem a ty schytl saniták. Pak následovalo bombardování doktora těma nestrávenýma těžkýma šulónama. Lítalý ze mě vlastně vcelku, takže vypadaly jako malý jaderný hlavice. Doktor na to čuměl, kompletně zblblý, evidentně se už přestal ovládat a říká: „No do prdele, ono to ještě nemá zuby?!“ Máti: „Jak ono?“ A chystala se mu jednu natankovat. Ale to už se vracel fotr z kouřpauzy ze dvora, a protože to zaslechl a jeho holčičku nikdo nesměl urážet a protože v té době ještě neuměl pořádně česky, tak říká: „Mérde! Ty poslouchala doktor, ať já ty vydávený penis tebe nenarvala do huba!“

V ten moment se přihlásilo o slovo to domácí sádlisko a já se strašlivě dosrala, což jsem okomentovala: „Sakrblé, sračka jak bič, já si tu stoličku na sednutí snad nikdy nevykadím.“

Doktor zamumlal něco o chybějícím zákoně ohledně zákazu některým jedincům se rozmnožovat a pak nahlas pronesl: „Vzhledem k vydávenému množství jídla a množství výkalů tady z vaší, ehmm, roztomilé blejušky, pardon dcerušky, bych navrhol domácí ošetření v podobě černého čaje a diety.“ A zavelel: „A okamžitě odjíždíme a budu uvažovat o změně povolání!“

P.S. Pan doktor z nemocnice neodešel, a tak jsem mu ještě dvakrát dopřála „tu čest“ mě ošetřit, ale o tom zase jindy.

Jo a od té doby jsem měla pod dohledem malou porcičku šulónů dovolený zládat, a i když z nich bleju pořád, jedná za rok prostě neodolám.

O porušování zákazů a jak jsem si stópla bosky na čmeláka

Kdo by z dětství neznal všechny ty příkazy, zákazy a varovačky, co nesmíme dělat, a taky vysvětlení od rodičů, proč to nesmíme dělat, a pak následný vyjmenovávání toho, co by se stalo, když neposlechneme. Já tomu říkala „přednes černý kroniky“, neboť mně a mým sourozencům byly vyjmenovávány všechny způsoby zmrzačení se nebo rovnó situačky, při kterých bychom se mohli někdo z nás uvést do stavu mrtvolý, a to vše proto, abychom na sebe dávali velkýho pozora a nedošlo ke snižování počtu dětí v naší domácnosti.

A všem nám určitě zůstaly ve vzpomínkách nehody a úrazy, když jsme je neposlechli, protože jsme se museli buď přesvědčit, jestli je to pravda, nebo protože „zakázaný ovoce nejvíc chutná“, nebo jsme si mysleli, že rodiče ví oproti nám úplný hovno a jen nás strašej, anebo protože jsme byli prostě výlupci bez pudu sebezáchovy. U mě to byla kombinace toho všeho

vyjmenovanýho, plus velkou roli při mých sebevražedných vylomeninách sehrál i fakt, že se mně často nedostalo dostatečný informovanosti, jako například, že když je někdo nebožtík, tak je dočista tuhej a vopravdicky mrtvej. Takže když máti končila větu: „Tohle nesmíš dělat, ať z tebe není nebožtík,“ vůbec mě nenapadlo, že je to nevratnej průserovej časem rozkládající se stav, ale jen něco hnusnýho, z čeho se časem vylížu, takže spíš takovej dlouhodobější odpočinkovej stav. Za to jak jinak může máti, protože kdykoli se chystala s náma na hřbitov (babička s dědečkem nám umřeli bohužel velice brzo), začínala větó: „Voblíknout, děcka, jde se za babičkó a dědem zapálit jim svíčky a uklidit hrob.“ Z tohoto a pak z okřikování nás na hřbitově, když jsme poskakovali po rantlech hrobů a hráli si na schovávačku za náhrobníma deskama: „Nekřičte tady, rušíte nebožtíky,“ a z její „rozmluvy“ s rodičema, kdy jim vždycky něco potichu povídala, jsem teda nabyla dojmu, že se jedná o velkó dlouhodobó odpočívárnu, něco jako jinej špitál (tam jsem totiž taky nesměla hulajdat a pobíhat), a že teda bejt nebožtíkem je nepříjemný, ale nic zas až tak hroznýho. Naštěstí jsem nevydržela chvíli v klidu a sedět dýl na prdeli, natož ležet, takže jsem dospěla k názoru, že nebožtíkem nebudu, protože to musí bejt děsnej vopruz a nuda.

A než se dostanu k příhodě se čmeldó, tak se teď hodí napsat pár příkladů zákazů z máho dětství, kdy jsem k nim byla poučena, ale buď jsem se potřebovala přesvědčit, jestli naši nekecají, nebo mi nebylo dostatečně konkretizováno, s čím vším si přesně nemám hrát a co nedělat, nebo kdy jsem uposlechla až napodruhý, když už jsem si rozflákala rypák, anebo až mně byl zákaz zdůrazněn úderem otevřenó dlaní čili pořádným facanem.

